

Death's Messengers

Eerste druk, februari 2012

© 2012 Rik Geuze

Fotograaf portretfoto: Florian Reumer

Coverontwerp: Rik Geuze

Assistent coverontwerp: Pieter Geuze

Corrector: Pieter Geuze

Proeflezer: Terence Wesenhagen

ISBN: 978-90-484-2293-7

NUR: 336

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Rik Geuze

Death's Messengers

PROLOOG

“Een piloot is iemand die geen last van hoogtevrees mag hebben, maar hij mag ook niet bang zijn om weer naar de grond terug te keren.”

Widows voorhoofd werd ontsierd door een diepe, in concentratie getrokken frons terwijl Alvin, de F-35 waar ze in vloog, onrustig onder haar vingers aan het trillen was. Zijn vleugels waren helemaal leeg, omdat ze net alle munitie die er onder hing op een nu snel zinkend schip had geschoten en het vliegtuig had er moeite mee om te corrigeren voor het plotselinge verschil in gewicht. Dat kreeg je met computergestuurde systemen.

Maar de frons op haar gezicht kwam niet door de trilling of door het feit dat het luchtafweergeschut dat op Alvins frame werd gericht gestaag afnam, maar door het feit dat er een andere F-35 was, welke werd achtervolgd door een F-18.

“Widow, ik denk dat we met een probleem zitten,” zei Exile, haar medepiloot, met een gespannen stem terwijl Widow bijna kon horen hoe hij aan de voor hem onbekende joystick van het vliegtuig trok om maar te voorkomen dat de F-18 hem op de korrel kreeg.

Het probleem was dat de straaljager één van de marinevliegtuigen was dat hen moest *helpen* bij de huidige situatie, maar dat momenteel dus druk bezig was met Exile bezig houden.

“Eén-twee, je krijgt één waarschuwing om mijn volger met rust te laten,” zei ze dreigend tegen de piloot van het bewuste vliegtuig, “anders haal ik je antieke kist uit de lucht!”

Ze wist dat het geen loze dreiging was. Als de piloot niet *snel* ophield met het bedreigen van Exile, zouden er consequenties komen. Daar zorgde ze wel voor. De piloot leek zich er echter niks van aan te trekken, tot het punt dat Exile zich zelfs genoodzaakt zag om tegenmaatregelen te lanceren terwijl de kogels om zijn kist heen vlogen. Dat was voor Widow de druppel.

“Eén-één, ik ga naar binnen,” zei ze, “je vriend gaat tegen de grond.”

“Eh, geef ons nog even om hem neer te praten, Widow,” zei één-één gespannen, voor hij zijn radio weer terug leek te schakelen naar

een privé-kanaal tussen een onbekend aantal piloten. Het enige wat Widow zeker wist, was dat zij er niet bij betrokken was.

Ze gaf één-één nog tien seconden de tijd om op één-twee in te praten, maar in die tijd leek de piloot er alleen maar meer op gebrand te raken om Exile neer te halen. Het kanon van de F-18 bleef kogels spugen, tot het waarschijnlijk geen munitie meer over had om te vuren. Hoewel Exiles vliegtuig in alle opzichten superieur was, slaagde de marinepiloot er in om hem voor zich te houden en de druk er op te houden. Exiles commentaar en ademhaling over de radio werden met de tweede onrustiger.

“Wid, dit gaat niet lang meer goed,” zei hij uiteindelijk. “Hij heeft me op de korrel!”

“Ik ben onderweg, Ex,” zei Widow resoluut terwijl ze richting het wild dansende koppel begon te vliegen, “kan je nog ontwijken?”

“Ik probeer het, maar...”

Hij kon de zin niet eens afmaken voor zijn achtervolger een raket lanceerde, welke resoluut achter de F-35 aan ging. Opeens probeerde het vliegtuig weg te draaien, waarbij het wild tegenmaatregelen lanceerde, maar de raket ging voor de verandering eens niet achter het aas aan. Widow kon alleen maar toekijken hoe het projectiel gestaag dichterbij haar teamlid kwam en, uiteindelijk, doel trof.

Het ging niet zo goed als ze had gehoopt. Het hele vliegtuig ging op in een vuurbal die zich ter aarde stortte, waarbij Exiles radiokanaal snel ophield met verzenden. Het was waarschijnlijk maar goed ook, omdat Widow slechts een idee had van hoe het was om zich in een dergelijke explosie te bevinden.

Niet dat ze daar ook maar enige gedachte aan vuil maakte.

“Exile!” gilte ze in de radio “Nee... je... je kan niet...”

Ze richtte een woedende blik op het vliegtuig dat zich zo in Exiles jager had vastgebeten. Dat Exile had neergehaald en gedood.

“Jij zal boeten!”

HOOFDSTUK 1

“Somebody said that carrier pilots were the best in the world, and they must be or there wouldn't be any of them left alive.”

Ernie Pyle

Met een sierlijke baan vloog Chloe door de lucht, aangedreven door haar eigen straalmotoren en de wil van haar piloot, Exile. De A-10, welke een paar uur eerder nog volledig beladen was geweest met alle soorten munitie die Exile nodig dacht te hebben voor de missie die hij net had volbracht, was inmiddels helemaal uitgeput en hard toe aan een landing om te herladen en bij te tanken.

Links van de A-10 vloog Anton, een F-22, wie zich duidelijk in aan het houden was. Als zijn piloot, Widow, het had gewild, had het vliegtuig graag een stuk harder voor haar gevlogen. Samen vormde het onwaarschijnlijke koppel het team dat zichzelf Death's Messengers noemde.

Maar Widow zat, net als Exile, vast aan de formatie die ze momenteel aan hielden met team High Voltage. De piloten die met hen mee vlogen, Wyvern, Blanket en Crunch, namen duidelijk het voortouw, met Wyvern aan de punt van de driehoek die om Exile en Widow heen was gevormd.

De missie was niet moeilijk geweest, puur een luchtpatrouille boven een gebied waar duidelijk vijandige activiteiten waren waargenomen. Chloe was meegekomen om grote landdoelwitten uit te schakelen en Anton was puur uitgerust om eventuele bedreigingen uit de lucht neer te halen, maar de echte vuurkracht had in de evenwichtig verdeelde vliegtuigen van High Voltage gezeten. De MiG-35 van Wyvern was snel en wendbaar genoeg om Widow te laten werken voor haar superioriteit en Exile had een persoonlijke vendetta met de F-18 ontwikkeld, maar Crunch was een oud teamlid dat duidelijk nog steeds het respect van de stille Exile verdiende.

“Eh, Wyvern aan Messengers,” klonk het opeens door de radio, “we naderen onze thuisbasis, hoe staat het met de brandstof, over?”

“Wyvern, Widow,” reageerde Widow snel, “als we onderweg geen tankvliegtuig tegen komen, gaat dit ‘m niet worden.”

“Wyvern, Exile, daar sta ik achter,” knikte Exile, ook al kon niemand dat zien. “Het is waarschijnlijk makkelijker als we bij jullie landen en bijtanken voor we terugvliegen naar basis Zweden.”

“Messengers, Crunch,” zei de nog steeds bijzonder welkome en bekende stem van Crunch, “dan landen jullie toch lekker bij ons, kunnen we nog even bijkletsen tot jullie door moeten.”

“Crunch, Widow, dat klinkt als een heerlijk plan.”

“Vleugel, Wyvern, dan staat dat plan,” zei Wyvern er snel tussendoor, “iedereen, draai twintig noord en volg mij. Met tien minuten staan we op de grond.”

“Eh, bevestigend, Exile draait twintig noord.”

“Widow volgt.”

Exile irriteerde zich een beetje aan de formaliteit van het gesprek, maar Wyvern had aan het begin van de missie al duidelijk gemaakt dat hij, zolang ze in de lucht zaten, liever geen gedonder over de radio had. Dit stond bijna haaks op de manier waarop Exile tot dan toe de communicatie had laten gebeuren, maar hij was niet van plan om in de haren van zijn vlucht leider te gaan zitten om dat soort dingen. Het was makkelijker om dan maar wat netter te doen.

Inderdaad, nog geen tien minuten na het korte gesprek stonden alle vijf de vliegtuigen aan de grond. De verkeerstoren van deze basis had snel doorgehad dat twee kisten maar tijdelijk zouden blijven en had er dan ook voor gezorgd dat ze snel naar een alternatieve parkeerplaats werden geleid terwijl High Voltage naar haar eigen hangar werd gedirigeerd. Gelukkig waren zowel Exile als Widow redelijk bekend met de gebruiken op verschillende vliegvelden en konden ze het afhandelen van het aftanken en herladen van de vliegtuigen snel genoeg delegeren naar de aanwezige crew terwijl zij zich in de richting van het centrale gebouw begaven.

Widow was, ook al was Exile al ruim drie jaar met haar om aan het gaan, nog steeds een beeldschone vrouw met lange, zwarte haren en bruine ogen. Ze was net iets korter dan Exile, wie zelf stevig gebouwd was en wie waarschijnlijk zijn hele arm om de vrouw heen kon slaan als hij even zijn best deed. Beiden waren ze bijzonder fit, maar om de

een of andere reden kwam dit meer tot uitspraak in Exile, wie stevig gespierd was en zich nog goed kon herinneren hoe hij vroeger letterlijk uit zijn kleren groeide tijdens zijn trainingsperiode.

Zijn spieren vielen echter in het niet bij Crunch, wie altijd al één brok dynamiet was geweest. De grote man stond al bij de deur te wachten, samen met een vriendelijk uitziende vrouw met lange, blonde haren en een man met scherpe ogen wie zijn haren strak naar achteren had gekamd en iets van een havik weg had. Duidelijk Blanket en Wyvern, respectievelijk, wie met licht ongeduld achter Crunch stonden te wachten.

“We waren al bang dat jullie verdwaald waren,” zei Wyvern met een licht gekanteld hoofd, “we wilden al gaan zoeken.”

“Gelukkig was dat niet nodig,” knipoogde Widow, waardoor de man iets minder scherp leek te worden, “jullie personeel heeft *uitleg* nodig voor we ze aan Anton en Chloe laten zitten.”

“Ook goed om jullie weer te zien,” zei Crunch er tussendoor terwijl hij Exile stevig de hand schudde en een klap op de schouder gaf, “Voltage, dit is Exile, mijn oude teamleider, en Widow is schijnbaar nu degene met de broek aan in Death’s Messengers?”

“Een principekwestie,” zei Widow, terwijl ze Crunch trakteerde op een omhelzing, “Ex hier is nooit een Solo Ace geweest.”

“Het is meer dat zij het team voor had gesteld,” stelde Exile de anderen gerust terwijl er met handen werd geschud, “jullie vliegen goed, ik had geen moment dat ik me echt bedreigd voelde”

“Daar hadden we jou ook voor,” knikte Wyvern, “kom op, binnen hebben we eten voor jullie, dan hoeven jullie zo niet op een lege maag terug te vliegen.”

“Klinkt goed,” knikten de piloten, waarbij ze snel achter de man aan liepen.

Het eten was degelijk, zoals Exile inmiddels wel al gewend was van de gemiddelde basis. Het was niet goed voor piloten om slecht doorvoed aan missies te doen, dus werden ze in ieder geval goed onderhouden terwijl ze op stand-by stonden.

Maar tijdens het eten werd er gepraat en het duurde dan ook niet lang voor het onderwerp op de afzonderlijke bijnamen van de pilo-

ten kwam. Iedereen vloog voor HELMET, een onafhankelijke militaire organisatie die zich vrij strikt aan het concept van een vreemdelingenlegioen hield. Het werd ontmoedigd om de echte namen van de andere piloten te leren, al was Exile wel per ongeluk achter die van Crunch gekomen, en werd het aangemoedigd om passende radionamen te verzinnen. De oorsprong van die namen verschilde wild van persoon tot persoon, dus was het interessant om die te horen – als de piloot die wilde delen.

“Ik heet Blanket, omdat ik zacht en warm en lief ben en je me kan knuffelen!” kondigde Blanket trots aan toen de vraag viel. Crunch en Wyvern keken even ongemakkelijk de andere kant op, maar Widow trok haar mond open zoals Exile wel van haar had verwacht.

“Is dat echt je hele reden?” vroeg ze met een opgetrokken wenkbrauw. “Ik kan me niet voorstellen dat je hele radionaam op dat concept is opgebouwd.”

“Wilde je het proberen?” vroeg Blanket met een vriendelijke glimlach terwijl ze opstond en haar armen uit stak. “Het is waar, hoor!”

Exile grijnsde terwijl hij iets achterover ging zitten. Widow schoot hem een giftige blik toe.

“Ja, hier geniet je wel van, hm?” vroeg ze nadat ze de knuffel had beantwoord.

“Zeker wel.”

Het gelach van de teams vulde heel even de ruimte, tot het gesprek zich weer in een andere richting begaf. Exile genoot er stilletjes van, het was heerlijk ontspannen en ze zouden binnen niet al te lange tijd weer verder moeten vliegen.

Terug op de HELMET basis Zweden, waar Exile nu al ruim acht jaar gestationeerd was, waren weinig mensen nog echt aanwezig. Het was niet vreemd dat de basis leeg was, omdat het al lang geleden bekend was geworden dat het de grootste en belangrijkste uitvalsbasis was voor het HELMET personeel.

Maar dat er bijna niemand aanwezig was, was voor Exile een fortuinlijke aangelegenheid. Dat betekende dat de sporthal waarschijnlijk ook leeg was, dus kon hij er nog een paar uur training in werken voor

hij naar bed moest. Hij kon nu toch nog niet slapen, de adrenaline van het vliegen gierde nog door zijn bloed en zou hem waarschijnlijk de halve avond wakker houden. Al snel bevond hij zich weer in een voor hem inmiddels bekende houding, een pushup positie, terwijl hij rustig aan het optellen was.

Bij vijftientwintig stond er een bekend paar voeten links van hem en bij zesentwintig werd er een bekend gewicht toegevoegd aan zijn oefening. Widow maakte het zichzelf gemakkelijk op zijn bovenrug waarbij ze, voor zover Exile kon horen, rustig door een boekje bladerde terwijl hij min of meer ongestoord de oefening voort zette. Hij was het inmiddels bijna gewend dat ze ongevraagd bovenop hem kwam zitten, schijnbaar vond ze het normaal en ze hadden er ongemerkt een zwijgende traditie van gemaakt.

“Wat lees je?” vroeg hij maar, om de stilte toch te doorbreken voor die ongemakkelijk werd. “Iets belangrijks?”

“Niet echt,” zei Widow vaag, “gewoon even aan het bijlezen over wat er nou eigenlijk aan de hand is... Er lijkt veel te zijn gebeurd in die tien uur dat we weg zijn geweest, Ex.”

“Vertel.”

“Weet je die oorlog nog, in het middenoosten?”

“Vrij moeilijk te missen,” knikte Exile. Twee jaar eerder had hij er nog met zijn oude team gevlogen. Sterker nog, daar was hij zijn eerste A-10, Eirika, kwijtgeraakt aan een mysterieus wapen, “wat is er dan?”

“Situatie lijkt te zijn geëscaleerd.”

“Het kon niet veel meer escaleren,” zei Exile met een opgetrokken wenkbrauw, “het was al open oorlog daar, wat kan er nog meer gebeuren?”

“Er schijnt een klein kernwapen afgegaan te zijn. Een hele stad weggevaagd, veel slachtoffers aan beide kanten, heel veel verloren materiaal.”

“Vervelend.”

“Zeker. Eén van de partijen heeft HELMET ingehuurd, dus een hoop van onze mensen zijn naar een tijdelijke basis dichter bij het gebied gestuurd. Ik hoop niet dat ze het doelwit worden van nog zo'n kernwapen.”